

Θα φύγει ο ιός και θα μας μείνει η κορόνα

Ένα κείμενο επικαιρότητας για τις εξελίξεις κατά την διάρκεια πανδημίας του Covid-19

23/3/20 ,Θεσσαλονίκη
Αυτόνομο Σχήμα Φυσικού

Γιατί αυτό το κείμενο εμείς;

Γράφουμε αυτό το κείμενο όχι γιατί θεωρούμε ότι είμαστε κάποιου είδους ειδικοί/ες, ότι η πολιτική μας ανάλυση και υπόσταση μπορούν να αναλύσουν γεγονότα σαν αυτά που βιώνουμε ή ότι μπορούσαμε να προβλέψουμε με κάποιο τρόπο την απότομη αλλαγή που θα συμβεί στην κοινωνική οργάνωση μέσα σε λίγες εβδομάδες. Ο λόγος που γράφουμε συλλογικά τις σκέψεις μας είναι άλλοι. Κύρια από όλα σε αυτό το περιβάλλον βίαιης εξατομίκευσης που έχει επιβληθεί έχουμε χάσει τον ζωτικό μας χώρο. Είμαστε ένα κομμάτι μιας ολόκληρης κοινότητας αντίστασης που γεννήθηκε μέσα από κινήματα στον χρόνο, που αντιμετώπισε και αντιμετωπίζει αντιφάσεις, που αγωνίζεται ενάντια στην υποτίμηση των ζώων μας και κυρίως που προσπαθεί να ανακαλύψει νέες σχέσεις, δομές, νέους κόσμους πέρα από το πέπλο των σχέσεων εξουσίας το οποίο καλύπτει κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας. Ο χωροχρόνος που υπάρχουμε όμως είναι οι συλλογικές μας σχέσεις μέσα στην συλλογική καθημερινότητα που ζούμε μαζί με τους υπόλοιπους ανθρώπους. Ούτε μπορούμε ούτε θέλουμε να λειτουργούμε εξατομικευμένα και εξωκοινωνικά. Γράφοντας λοιπόν αυτό το κείμενο καταφέρνουμε έστω και από την φυσική απόσταση που μας χωρίζει να συναντηθούμε και να ζυμώσουμε μεταξύ μας τις σκέψεις μας, να βρούμε έναν τρόπο να οργανωθούμε έξω από τα νερά μας. Έπειτα δεν θέλουμε να κόψουμε κάθε δεσμό επικοινωνίας με τους ανθρώπους τους/τις οποίες επικοινωνούσαμε όλον αυτό το καιρό. Τοποθετούμαστε, όμως και γιατί η μονοπώληση της πληροφόρησης από την κρατική πλευρά και η δια φόβου αποδοχή της αφήγησής της από μεγάλο μέρος της κοινωνίας, είναι ζωτικής σημασίας να μην εμποδίζει την επαγρύπνηση και την ανάλυση της κατάστασης από τα κομμάτια της κοινωνίας που κανένα συμφέρον δε μοιράζονται με το κράτος, και δε τους προσφέρει παρά κάθε είδους καταπίεσης, των οποίων θεωρούμε τους εαυτούς/ες μας κομμάτι τους. Τέλος όσο παροπλισμένοι/ες και αν βρεθούμε δεν πρόκειται να σταματήσουμε με κάθε τρόπο που κρίνουμε απαραίτητο να αντιστεκόμαστε στους σχεδιασμούς του κράτους και των αφεντικών που σε συνθήκες κρίσης οξύνουν την επίθεση τους.

Δημόσια τί σημαίνει και υγεία για ποιούς;

Αναμφίβολα η κατάσταση μπορεί να αποβεί πολύ επικίνδυνη για πολλούς ανθρώπους, ιδίως για ηλικιωμένες, φτωχούς, ευπαθείς ομάδες, έγκλειστες και κρατούμενους μετανάστες. Ωστόσο, την αλληλεγγύη και την ατομική ευθύνη δε τη βλέπουμε σαν μία ευκαιριακή συμφωνία με την κοινωνία η οποία επιτάσσεται από τους κυβερνώντες, αλλά ως σταθερό συλλογικό όπλο που ωθεί προς τη χειραφέτηση και είναι προς το συμφέρον των χαμηλών στρωμάτων. Γι' αυτό, είναι σημαντικό να σπάσουμε την εικόνα του κράτους-σωτήρα, να μη λησμονήσουμε την ευθύνη του για την κατάσταση του δημόσιου συστήματος υγείας και να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας σε χώρους εργασίας και πανεπιστήμια εν όψει της αναζωπύρωσης της οικονομικής ύφεσης, την οποία θα επωμιστούν, όπως πάντοτε, οι εργαζόμενοι/οι και οι μη έχουσες/ντες.

Βλέπουμε στη γειτονική Ιταλία μέχρι και εκατοντάδες ανθρώπους να πεθαίνουν καθημερινά και την ελληνική κυβέρνηση να χρησιμοποιεί το παράδειγμά της σαν

μπαμπούλα του τί συμβαίνει όταν εν μέσω πανδημίας οι άνθρωποι δε παίρνουν προφυλάξεις. Καλά μέχρι εδώ, αν εξαιρέσει κανείς ότι δεν αναφέρεται πουθενά ότι η Ιταλία σπαταλά καθημερινά 70 εκατ. ευρώ σε στρατιωτικές δαπάνες, την ώρα που άνθρωποι πεθαίνουν αβοήθητοι στα σπίτια τους ή στην εντατική επειδή άργησαν να νοσηλευτούν, καθώς δεν υπάρχουν αρκετά νοσοκομεία, μονάδες εντατικής θεραπείας, ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό. Ας σημειωθεί ότι στο ίδιο ημερήσιο κόστος θα μπορούσαν να αγοράζονται καθημερινά πάνω από 17000 αναπνευστήρες μονάδων εντατικής θεραπείας, γιατί η αφήγηση ότι το κράτος νοιάζεται για την ανθρώπινη ζωή θα ήταν σχήμα οξύμωρο, στον θάνατο επενδύουν τα κράτη και οι πολεμικές τους μηχανές. Με τη ρητορική του εκφοβισμού σε σχέση με τον κίνδυνο απώλειας ζωών, το ελληνικό κράτος προετοιμάζει την απεμπόληση των ευθυνών του, επιρρίπτοντας το βάρος μιας αντίστοιχης ή μικρότερης καταστροφικής κατάστασης στην "ατομική ευθύνη", ενώ στην πραγματικότητα η εξάπλωση του ιού απλώς επιβραδύνεται γιατί το σύστημα υγείας είναι εγκληματικά ανέτοιμο, με ανεπαρκή χωρητικότητα χωρίς να ξεσπάσει κάποια πανδημία.

Το δημόσιο σύστημα υγείας υπέστη μια συνεχόμενη υποτίμηση από τις κυβερνήσεις, με αποτέλεσμα το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό να είναι ελλιπές, οι μονάδες εντατικής θεραπείας λίγες, να μην προβλέπονται κατ' οίκον νοσηλείες και η λύση της εξέτασης σε ιδιωτική κλινική να είναι πανάκριβη (290 ευρώ), σε μία περίοδο τεράστιων αναγκών. Η κυβέρνηση, που πριν λίγους μήνες ακύρωσε 4000 προσλήψεις γιατρών και νοσηλευτών, λίγο πριν ξεσπάσει η πανδημία, έκανε εξαγγελίες για μετατροπή των νοσοκομείων σε ΣΔΙΤ (σύμπραξη δημόσιου και ιδιωτικού τομέα) και για μείωση προσωπικού. Αλλά και μεσούσης της πανδημίας, οι 2000 θέσεις που προκηρύχθηκαν, αφορούσαν νοσηλευτικό (1500) και επικουρικό (500) προσωπικό, ενώ γιατροί απλώς κλήθηκαν να παρέχουν υπηρεσίες για 4 μήνες με μπλοκάκι. Επίσης, συμβάσεις επικουρικού προσωπικού που έληξαν ή πρόκειται να λήξουν, δεν θα ανανεωθούν. Απροκάλυπτα προσπαθούν να καρπωθούν επικοινωνιακά οφέλη από φτιασιδώματα, τα οποία βαφτίζουν μέτρα, ώστε να αναχθούν σε σωτήρες, πατρονάροντας ένα ευήκοο -λόγω της συγκυρίας- κοινό. Ενώ, παράλληλα, τα ιδιωτικά νοσοκομεία, την ενίσχυση των οποίων στήριξαν με πάθος οι κυβερνητικές πολιτικές όλα αυτά τα χρόνια -και θα συνεχίσουν-, προσπαθούν να καθυστερήσουν τεχνηέντως την επίταξή τους και την εμπλοκή τους στην αντιμετώπιση, πλουτίζοντας από την ανάγκη που δημιουργεί η πανδημία για νοσηλεία σε άλλες περιπτώσεις πέραν του ιού, όπως και υπάρχει η υποψία για απόκρυψη ύποπτων κρουσμάτων κοροναϊού χάρη της κερδοφορίας τους. Σε αντίθεση με το πετσόκομμα των δαπανών για την υγεία, το ελληνικό κράτος τα τελευταία χρόνια μένει απαρέγκλιτα συνεπές σε δαπάνες τεράστιων ποσών για την άμυνα, σε σημείο που είναι δεύτερο σε δαπάνες επί του ΑΕΠ, μόνο πίσω από τις ΗΠΑ μεταξύ των κρατών μελών του NATO. Την ίδια ώρα που διαθέτει μόνο 7500 γιατρούς, προτιμάει να πληρώνει μεγαλύτερο αριθμό κληρικών - σημειωτέον ότι η Εκκλησία για πολλοστή φορά απέδειξε το σκοταδισμό της- και συντριπτικά περισσότερους μπάτσους και στρατιωτικούς για να προασπίζει τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Φυσικά, τις προτεραιότητες αυτών που εμπορευματοποιούν μέχρι και την υγεία, επωμίζονται σε τεράστιο βαθμό όλα αυτά τα χρόνια, και στην παρούσα συγκυρία σε πολλαπλάσιο βαθμό, οι εργαζόμενες/οι στα νοσοκομεία. Ο χρόνος τους καταληστεύεται και το "σωτήριο" έργο, που τώρα θυμήθηκαν οι θιασώτες του ατομικισμού να επαινέσουν, είναι στην πραγματικότητα μια κατάσταση ακραίας πίεσης. Ενώ, παράλληλα, αντί έστω και τώρα να γίνουν προσλήψεις και να οργανωθεί μία άμυνα της δημόσιας υγείας, προτάσσουν τον εθελοντισμό, μιας και το να δουλεύεις τσάμπα είναι μια πολύ ωραία παρακαταθήκη για τα αφεντικά μόλις αυτή η ιστορία τελειώσει.

Η δημόσια υγεία, δεν ξέρουμε αν είναι δημόσια, ξέρουμε όμως ότι είναι διατεταγμένη ταξικά. Οι πιο πλούσιοι/ες που για την υγεία του καθενός ασχολούνται μια σειρά ειδικών, οι λίγο λιγότερο πλούσιοι/ες που μπορούν να πληρώσουν όποτε χρειαστεί και άμεσα για γιατρούς, θεραπείες, εξετάσεις, ιδιωτικά νοσοκομεία, η μεσαία τάξη με ικανότητα πρόσβασης στο ΕΣΥ και σε ιδιώτες γιατρούς, οι φτωχότεροι/ες που φτάνουν στο νοσοκομείο μόνο στην περίπτωση ανάγκης, οι ανασφάλιστοι/ες που έχουν πρόσβαση στην περίθαλψη σε καθεστώς ημιπαρανομίας, οι φυλακισμένοι/ες που η υγεία τους

επιβαρύνεται στο περιβάλλον που το κράτος τους/τις αναγκάζει να ζουν αφήνονται στην τύχη τους οι αποκλεισμένοι/ες ιδίως οι μετανάστ(ρι)ες χωρίς χαρτιά, βρίσκονται πολλές φορές χωρίς καμία ιατρική περίθαλψη, να προστίθεται στην ήδη απαξία που βρίσκεται η ζωή τους.

Ο ιός εξαπλώνεται ,και η μισθωτή σκλαβιά γίνεται πανδημία

Η κατάσταση των εργαζομένων στον κλάδο της υγείας αναφέρθηκε και παραπάνω με αριθμούς. Στους εργαζόμενους αυτού του κλάδου λοιπόν, έχοντας δεδομένες τις παραπάνω αρχικές συνθήκες, έρχεται να προστεθεί το βάρος της σοβαρότατης υγειονομικής κρίσης που προέκυψε από την πανδημία. Εδώ και μερικές εβδομάδες εργάζονται κάτω από άνευ προηγουμένου δυσχερείς συνθήκες σε καθεστώς υπερεντατικοποίησης με σχεδόν μηδενικά διαλείμματα για ξεκούραση. Τα μέτρα προστασίας είναι ελλιπή, καθώς δεν υπάρχει επάρκεια σε αναλώσιμα και εξοπλισμό ασφαλείας, διακινδυνεύοντας την προσωπική τους υγεία. Δεν είναι λίγα τα άτομα που αποτελούν ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό που έχουν τεθεί σε καραντίνα.

Την πλήρη απορρύθμιση του εργασιακού περιβάλλοντος βιώνουν με παρόμοιο τρόπο και οι εργαζόμενοι σε super market. Σε αυτή τη συνθήκη κρίσης τα αφεντικά βρήκαν την ευκαιρία να εκμεταλλευτούν τη συνθήκη ώστε μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους στις πλάτες της τάξης μας. Στα super market οι εργαζόμενοι λόγω του μέτρου της αποφυγής του συνωστισμού δουλεύουν σε διευρυμένο ωράριο(7:00-22:00) με ακόμα πιο ευέλικτα ωράρια, μη δηλωμένες εργασιακές ώρες. απλήρωτες υπερωρίες, μη λήψη αδειών και ακόμα σε μερικές περιπτώσεις απαγόρευσης από τα αφεντικά να φορούν μάσκα εν ώρα εργασίας, για στοιχειώδη προστασία, γιατί αυτό δεν αποτελεί «καλή εικόνα» για τους πελάτες, και φυσικά εργασία την Κυριακή. Παράλληλα ενώ τα εμπορικά καταστήματα έχουν κλείσει λόγω της πανδημίας, κάποια επιλέγουν να ανοίγουν αδιαφορώντας για τη δημόσια υγεία και την υγεία των εργαζομένων και σε άλλα που έχουν κλείσει, τα αφεντικά αναγκάζουν τους εργαζόμενους να παίρνουν άδεια άνευ αποδοχών («λαμπρό» παράδειγμα τα Public).

Ανάλογες συνθήκες επικρατούν σε φαρμακεία, delivery καθώς και σε νευραλγικούς τομείς της παραγωγής όπως στις υπηρεσίες νερού και ηλεκτρικού ρεύματος. Οι εργαζόμενοι κι εδώ καλούνται να έρθουν πολλές φορές σε πολύ στενή επαφή με τους πελάτες καθώς θα πρέπει να μεταβαίνουν στον μέρος κατοικίας των πελατών. Ακόμη υπάρχει πληθώρα εργασιακών χώρων, που κανένα βασικό μέτρο προστασίας δεν τηρείται μιας και οι εργαζόμενες/οι στοιβάζονται με μεγάλους πληθυσμούς σε μικρούς χώρους πολλές φορές ούτε ικανά αεριζόμενους. Όλα αυτά φυσικά γίνονται με την κάλυψη και προστασία του κράτους. Είδαμε τις τελευταίες εβδομάδες το κράτος να πραγματοποιεί ελαφρύσεις προς αφεντικά κι επιχειρήσεις με τη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών για την ασφάλιση των εργαζομένων και την παύση του ΦΠΑ για 4 μήνες. Ταυτόχρονα θα υπάρξει το υποκριτικό μέτρο της «Αποζημίωσης ειδικού σκοπού» ύψους 800 ευρώ διάστημα από 15 Μάρτη μέχρι 30 Απρίλη 2020, για εργαζόμενους επιχειρήσεων που ανέστειλαν τη λειτουργία τους, θεωρώντας ότι κάποιος άνθρωπος της τάξης μας μπορεί να ζήσει με 800ευρω για ενάμισι μήνα, σε αυτές τις δυσμενείς συνθήκες πολλές φορές έχοντας να τα μοιραστεί με άνεργες/ους ή ανασφάλιστες που δεν δουλεύουν αυτή τη περίοδο και ζουν μαζί τους. Την ίδια στιγμή επιχειρήσεις, ιδιοκτήτες και κράτος συνεχίζουν να απαιτούν την καταβολή λογαριασμών, ενοικίων και άλλων επιβαρύνσεων.

Στοιχεία του συστήματος <<Εργάνη>> γνωστοποιούν ότι από 1η του Μάρτη έως 15η του μήνα έγιναν 30.000 απολύσεις, οι οποίες δε περιλαμβάνονται στο χρονικό διάστημα που θεωρεί το υπουργείο τις απολύσεις άκυρες, χωρίς να συγκαταλέγονται στο νούμερο αλλαγές συμβάσεων και καταναγκαστικές άδειες. Τα αφεντικά ήδη αναγκάζουν τους εργαζόμενους να πληρώσουν τα σπασμένα με πολλαπλούς τρόπους.

Το κερασάκι στην τούρτα του <<ηρωικού>> κράτους, είχε μπει, όμως, πριν λίγες βδομάδες. Όταν το προκαλούμενο κλίμα της <<εθνικής συσπείρωσης>> που επεδίωξε το κράτος με τη βάρβαρη αντιμετώπιση των μεταναστριών στον Έβρο, αποτέλεσε και χρυσή ευκαιρία για να ψηφιστεί άκριτα και αστραπιαία ο νόμος που επεκτείνει το όριο συνταξιοδότησης από

το 2022 στα 68 χρόνια, και από το 2024 στα 72. Οι ευκαιρίες του κράτους να διευκολύνει τα αφεντικά, όσο αυτοπροβάλλεται στις οθόνες ως σωτήρας -είτε των συνόρων είτε της δημόσιας υγείας-, αποδεικνύεται πως είναι πολλές και μεγάλες και δεν αφήνει καμία να πάει χαμένη.

Διανύουμε μια περίοδο συμπυκνωμένου ιστορικού χρόνου και δεν μπορούμε χωρίς την απαραίτητη χρονική απόσταση να πραγματώσουμε εκτιμήσεις για την ολότητα της τωρινής συνθήκης, γιατί θα υποπέσουμε σε σφάλματα και λογικά άλματα.

Μπορούμε όμως να μιλήσουμε για αυτά που αισθανόμαστε και αυτά που βιώνουμε..

Μέσα σε μια κατάσταση διαρκούς κρίσης – με την έννοια της συνεχούς αστάθειας των παρελθοντικών κινηματικών κεκτημένων – τα τελευταία χρόνια το κράτος και τα αφεντικά αναδιαρθρώνουν κάθε τομέα της κοινωνικής οργάνωσης με βίαιο τρόπο για να αποκομίσουν όσο το δυνατόν περισσότερα οφέλη για τους κυρίαρχους.

Εντός αυτών των συνθηκών, μας ανακοινώθηκε ότι βρισκόμαστε εν μέσω θανατηφόρας πανδημίας και ότι πρέπει να κλειστούμε στα σπίτια μας. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν εξεπλάγη κανείς – ούτε καν προς υπεράσπιση της εκάστοτε κρατικής πολιτικής – από την κρατική παραδοχή ότι η ανεπάρκεια του συστήματος υγείας είναι ικανή να οδηγήσει σε ανυπολόγιστο κόστος απέναντι σε ανθρώπινες ζωές.

Δεν είναι δουλειά μας, ούτε χωρίς στατιστικά από ικανό τυχαίο πληθυσμιακό δείγμα μπορούμε να κρίνουμε τα μέτρα υγειονομικής θωράκισης που επέβαλλε το κράτος.

Εφιστούμε όμως την προσοχή, ότι η χρονική περίοδος που διανύουμε δεν είναι περίοδος ανακωχής από μεριάς κυριαρχίας προς αντιμετώπιση της μετάδοσης ενός ιού. Πλάι στην κοινωνική απομόνωση που επιβλήθηκε, άνοιξε ο δρόμος για να εφαρμόσουν κράτη ανά τον πλανήτη υβριδικά καθεστώς έκτακτης ανάγκης που δεν θα ήταν ανεκτό υπό άλλες συνθήκες. Βιώνουμε την πλήρη στρατιωτικοποίηση της κοινωνικής δόμησης και όσο αυτό και αν προβάλλεται μόνο ως προς ζητήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος, το κράτος καλά κρατεί και επεκτείνει την καταστρεπτική πολιτική του. “Είμαστε σε πόλεμο” ξεστόμισε ο πρωθυπουργός λες και τα φυσικά φαινόμενα όπως είναι μία ιογενής επιδημία αντιμετωπίζονται με όρους πολεμικούς. Μήπως ήθελε να πει ότι είμαστε σε πόλεμο για να ορίσει το στρατόπεδο των πολεμιστών; Ε λοιπόν, εμείς οι από τα κάτω, οι καταπιεσμένες/οι αυτού του κόσμου, οι μετανάστες/τριες, οι επισφαλής εργαζόμενες/οι, όσοι/ες περισσεύουν είμαστε στο απέναντι στρατόπεδο από τους κυβερνήτες, τον στρατό, τα κράτη και κάθε λογής εξουσία.

Πόλεμος για την δημόσια υγεία λοιπόν με τακτική το καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Είναι όμως μια απλή τακτική ή είναι η κρατική πολιτική;

Όσον αφορά την υγειονομική θωράκιση, ο πληθυσμός έχει χωριστεί σε αυτούς/ες που επρόκειτο – ή έστω υπάρχει η πρόθεση – να περιθαλφούν από το σύστημα υγείας, που είναι κατά βάση οι νομοταγείς έλληνες πολίτες. Αυτοί/ες οφείλουν να απομονωθούν, και στην παράλυση που έχει προκαλέσει η λαίλαπα των εξελίξεων, αναγκαστικά να συστρατευθούν με την κρατική πολιτική. Έχει χωριστεί και σε αυτούς/ες που το ελληνικό κράτος έχει κυρήξει πόλεμο. Στους/στις μετανάστες/ες που αντιμετωπίζει στρατιωτικά. Αυτούς/ες συνεχίζει να τους/τις στοιβάζει στα σύνορα του Έβρου και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, μάλιστα κλειδώνοντάς τους μέσα, με εμφανή σκοπό να αρρωστήσουν αλλά να μην γίνουν μεταδοτικοί/ες απέναντι στον απέναντι στον υπήκοο πληθυσμό. Φυσικά μία ακόμα διαίρεση είναι είναι αυτοί/ες που περισσεύουν, έγκλειστοι/ες στις φυλακές αφημένοι στην τύχη του ήδη βεβαρυμένου για πολλούς ανοσοποιητικού τους συστήματος, άστεγοι/ες αφήνονται στην τύχη τους μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας και το πολιτικό κόστος.

Πρώτη πράξη λοιπόν της εξαίρεσης είναι το γκρέμισμα γεφυρών αλληλεπίδρασης μεταξύ των καταπιεσμένων. Πέραν των όσων αναφέρθηκαν παραπάνω, η εξουσία κατέχοντας ακόμα πιο πολύ αυτή τη περίοδο το μονοπώλιο της ενημέρωσης αποσιωπεί ότι μεγάλη μάζα των εργαζομένων δουλεύει ~πéριξ του 40%, και αρκετοί εξ αυτών εκτείνονται κανονικά στον κίνδυνο της μόλυνσης – παραδείγματα έχουν αναφερθεί παραπάνω στα εργασιακά. Ως γνωστόν άλλωστε είναι απαραίτητη για την μη εξάπλωση του ιού η απαγόρευση των “άσκοπων μετακινήσεων” ως ανακοινώθηκε χθες, γιατί ως επίσης γνωστόν όταν πηγαίνεις στην εργασία ο ιός δεν μεταδίδεται, ο ιός μεταδίδεται όταν δεν είσαι παραγωγικός, όταν αράζεις, όταν κάνεις συνελεύσεις, όταν δημιουργείς.

Η καταστολή ακμάζει την δράση της ελλείπει της ικανότητας άρτιας οργάνωσης μιας κάποιας αντίδρασης αυτή τη περίοδο, με συλλήψεις αγωνιστ(ρι)ών, εκκενώσεις, ξυλοδαρμούς, μεθοδεύσεις.

Η ληστρική οικονομική πολιτική συνεχίζεται ανοίγοντας τον δρόμο για περαιτέρω δυσχερείς εργασιακές μεταρρυθμίσεις.

Το κράτος δηλαδή, σε περίοδο μουδιάσματος λόγω των εξελίξεων, άδραξε την ευκαιρία να δημιουργήσει κλίμα εθνικής ενότητας, σαν να έχουμε όλοι/ες κοινά συμφέροντα, απέναντι σε κάποιον δήθεν άορατο εχθρό. Πίσω από την σκόνη που σηκώθηκε εφάρμοσε ένα δυστοπικό σχέδιο έκτακτης ανάγκης, μέρη του οποίου, ας μην εφυσχηάζομαστε, ήρθαν για να μείνουν στην επόμενη περίοδο βίαιης καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης που θα επιβληθεί επ’ αφορμής της οικονομικής κρίσης που θα ακολουθήσει λόγω της πανδημίας του Covid-19.

**Αλληλεγγύη στους ανθρώπους της τάξης μας που πλήττεται η υγεία τους
Κουράγιο και δύναμη σε όσες μείναν άνεργοι
και σε όσους εργάζονται στις δυσμενείς συνθήκες.**

Οργάνωση στη βάση, ταξικοί και αδιαμεσολάβητοι αγώνες

**Παύση πληρωμών σε λογαριασμούς και ενοίκια
Απαλλοτριώσεις στα super market και στις αλυσίδες καταστημάτων
Είδη πρώτης ανάγκης για όλες**

**Αλληλεγγύη στους αγώνες των κρατουμένων στις φυλακές
και στις 1200 απεργούς πείνας μετανάστ(ρι)ες
Άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων τους**

**Αμέριστη Αλληλεγγύη σε όσες είναι εγκλωβισμένες στο σπίτι με τους
τυράννους τους**

**Να σταθούμε η μία δίπλα στον άλλον,
η αλληλεγγύη είναι δική μας υπόθεση,
δεν θα αφήσουμε το κράτος να την καπηλευτεί**

ΝΑ ΜΗΝ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ
οργανώνουμε την ανεπίθεσή μας στην επίθεση που ετοίμασε κράτος και κεφάλαιο

Αυτόνομο Σχήμα Φυσικού



Υ.Γ. 1: Το κείμενο λόγω ταχύτητας των εξελίξεων της συγκυρίας, δεν είναι τελειοποιημένο και γράφτηκε βιαστικά για να μπορέσει έγκαιρα να επικοινωνηθεί στα υποκείμενα στα οποία απευθύνεται.

Υ.Γ. 2: Χαρακτηριστικό παράδειγμα για το πώς τα κράτη εκμεταλλεύονται τις συνθήκες για να επιβάλλουν τις επιδιώξεις τους, είναι ότι στη Χιλή εν μέσω εξέγερσης, η κυβέρνηση βρήκε την ευκαιρία να καταλύσει η ίδια το σύνταγμα και να δώσει για 90 ημέρες την διαχείριση της εξουσίας στον στρατό. Ένα αγωνιστικό σινιάλο στους/στις εξεγερμένους/νες της Χιλής. Μας έχουν δώσει ελπίδα και κουράγιο, δεν τους/τις ξεχνάμε.